

De sonnet van de zon.

Ik keek omhoog om zo de zon te zien.
Ik voelde de warmte. Prachtig schijnen
de stralen van licht zouden verdwijnen,
achter de wolken. Jammer genoeg

toen ik daar stond, te genieten,
mijn hoofd omhoog, geobsedeerd door de zon, stralend en zacht
te wachten op terugkeer van zijn pracht
en praal nadat de wintermaanden waren geweest.

Het was zo mooi. De zon lachte weer
na maanden weg te zijn geweest zo tragisch
Ik was haar niet vergeten, achter wolken vaag,
wat zal het straks weer koud zijn als ik haar verlies.
O, ga niet weg, ga niet weg vandaag.
Ik wacht, nog even, tot ik de winter weer verkies.

Jaël Langeweg